พิมพ์เพื่อเป็นอนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

คุณแม่พริ้ง เกสะวัฒนะ

ณ ฌาปนกิจสถาน

วัดมกุฏกษัตริยาราม พระนคร

วันพุธ ที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๓

พิมพ์เพื่อเป็นอนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

คุณแม่พริ้ง เกสะวัฒนะ

ณ ฌาปนกิจสถาน

วัดมกุฎกษัตริยาราม พระนคร

วันพุธ ที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๓

คุณแม่พริ้ง เกสะวัฒนะ

ชาตะ พ.ศ. ๒๔๒๑

มตะ พ.ศ. ๒๕๑๑

ศิริรวมอายุ ๙๐ ปี

ประวัติย่อ

คุณแม่พริ้ง เกสะวัฒนะ (พาทยกุล) เกิดที่จังหวัดเพชรบุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๑ เป็นบุตรนายแดง นางหรั่ง พาทยกุล เป็นช่างทอง และครูพิณพาทย์ ซึ่งเคยเป็นครูสอนเพลงต่าง ๆ ต่อ สมเด็จกรมพระนครสวรรค์วรพินิต (ทูลกระหม่อมบริบัตร์) จนได้รับพระราชทานนามสกุลว่า "พาทยกุล"

ได้ทำการสมรสกับ นายผาด เกสะวัฒนะ บุตรเสวกโท พระบริบาลคีรีมาศ (เรื่องเกสะวัฒนะ) ต้นตระกูลเกสะวัฒนะ เป็นเจ้ากรมเด็กชา (พวกลาวโซ่ง) รักษาเขาวัง (พระนครคีรี) เขาหลวง และพระราชวังในจังหวัดเพชรบุรี.

มีบุตรธิดารวม ๖ คน

(1) ด.ช. (ถึงแก่กรรม)

(2) นายเพริ้ม เกสะวัฒนะ (ถึงแก่กรรม)

(3) นายพริ้ม เกสะวัฒนะ

(4) น.ส.เพี้ยน เกสะวัฒนะ (ถึงแก่กรรม)

(5) พ.ต.ต.เผ่า เกสะวัฒนะ

(6) ด.ญ.สมภักตร์ เกสะวัฒนะ (ถึงแก่กรรม)

อาลัยแม่บังเกิดเกล้า

วันนั้นคือคืนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๑ ตรงกับวันศุกร์ ปีวอก เป็นวันที่ลูกของแม่ ได้รับความเศร้าโศกที่สุดในชีวิต เพราะเป็นวันที่แม่ของลูกได้จากไปโดยไม่มีวันกลับมาอีก ทั้งที่ลูกสำนึกได้ว่า คนเราทุกคนย่อมหลีกหนีความตายไม่พ้น แต่ก็ไม่สามารถจะอดกลั้นความเศร้าโศกเสียใจอย่างที่สุดในครั้งนี้ไว้ได้ ทั้งที่ลูกก็ทราบว่าโรคคนแก่นั้นยากที่จะหายเป็นปกติได้ ได้พยายามรักษาพยาบาลอยู่ตลอดเวลา และพยายามปรนนิบัติพยายามรับใช้แม่จนถึงวาระสุดท้าย

ลูกทุกคนนับแต่เกิดมาเป็นลูกของแม่ จะได้รับความเมตตากรุณารักใคร่อย่างเหลือล้นเสมอมา ทั้งนี้เป็นพระเดชพระคุณล้นพ้นที่ฝังอยู่ในใจลูก สุดที่จะเปรียบเทียบกับสิ่งใดในโลกนี้ได้ มีแต่ความรักห่วงใยไม่เคยทอดทิ้งลูก แม้ลูกจะมีครอบครัวออกเหย้าออกเรือนไปแล้ว แม่ก็ยังห่วงใย ตลอดจนหลาน ๆ ทุกคน

ท้ายที่สุดนี้ ในวาระที่เป็นวันฌาปนกิจศพแม่ ลูกขอน้อมระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของแม่ที่มีต่อลูก อันประกอบด้วยความรักใคร่เมตตาปรานี อบรมสั่งสอนเกื้อกูลจนเติบใหญ่ มีสติปัญญาและความรู้จักรับผิดชอบชั่วดีมาตราบเท่าทุกวันนี้นั้น แม้ว่าการใดที่ลูกได้ประกอบขึ้นเป็นกุศลธรรมมาแล้ว และจะให้การกระทำต่อไปภายหน้า ขอกรรมนั้นจงเป็นอานิสงส์กุศลบุญเกื้อหนุนให้ดวงวิญญาณของแม่ที่เคารพรักสูงสุด ได้รับผลดลบันดาลถึงซึ่งความสุขในสัมปรายภพทุกประการ.

จากลูก

พริ้ม เกสะวัฒนะ

พระคุณแม่ของลูก

ตามปรกติแม่ได้อยู่กับลูกตลอดมาประดุจเป็นร่มโพธิร่มไทรของลูก ไม่ว่าลูกจะย้ายไปรับราชการอยู่ ณ ที่แห่งใดแม่ต้องคอยติดตามไปอยู่ด้วยเสมอ คอยเป็นห่วงและดูแลตลอดจนสั่งสอนลูกและหลานตลอดจนถึงเหลน ๆ ด้วย ต่อมาระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ขณะที่ลูกรับราชการอยู่ที่ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองจังหวัดนนทบุรี รู้สึกว่าสุขภาพของแม่ไม่ค่อยจะดีเพราะมีอายุถึง ๙๐ ปีแล้ว ต้องหมั่นพาไปให้นายแพทย์โรงพยาบาลตรวจอยู่บ่อย ๆ นายแพทย์ก็บอกว่าไม่เป็นอะไรมากนักเกี่ยวกับโรคชรา บางคราวก็ให้แม่ไปนอนอยู่ที่โรงพยาบาล ๕–๖ วันก็รับกลับมาบ้านได้ ในเรื่องการประกอบทำอาหารส่วนมากแม่ไม่ยอมให้คนอื่นทำแม่ต้องทำด้วยตนเอง ถึงแม้จะอ้อนวอนแม่ก็ไม่ยอม ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๑๑ ลูกได้ย้ายไปรับราชการที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา คราวนี้แม่ไม่ได้ไปด้วย เพราะสุขภาพไม่ดีจึงให้อยู่บ้านกับภรรยาของลูกและหลาน ๆ ลูกต้องเดินทางไปรับราชการแต่ผู้เดียว วันที่ลูกออกเดินทางได้เข้าไปกราบลาแม่ เพื่อขอศีลขอพรรู้สึกว่าแม่มี

น้ำตาคลอหน่วย ซึ่งลูกยังจำภาพนั้นอยู่ได้เสมอเพราะไม่เคยจากกันมาเลย ต่อมาเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๑ ลูกได้กลับมาเยี่ยมแม่เมื่อเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. เพราะทราบว่าแม่ป่วยและได้ไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลนนทบุรี เมื่อลูกมาเยี่ยมแม่ก็ยังพูดจาคุยอยู่กับลูกได้ดี และเห็นว่าอาการป่วยของแม่ก็ไม่เป็นที่น่าวิตกแต่อย่างใด จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. แม่ก็มีอาการพูดไม่ได้ลูกและภรรยาตลอดจนหลาน ๆ ได้คอยพยาบาลกันอยู่พร้อมหน้า นายแพทย์โรงพยาบาล ก็ได้ช่วยเหลือในการเยียวยาเป็นอย่างดีตลอดจนให้อ๊อกซิเยนด้วย นายแพทย์ได้กระซิบบอกกับลูกว่าแม่จะมีชีวิตอยู่ไม่ได้เกินคืนนี้ เพราะกำลังน้อยชีพจรก็เต้นน้อยมากเกี่ยวกับการชราภาพมาก พอลูกทราบก็มีความรู้สึกหดหู่ใจเพราะตัวลูกเองก็ได้คิดมานานแล้วว่าสักวันใดวันหนึ่งลูกจะต้องประสพเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นกับแม่เป็นแน่นอน แต่มาหักใจคิดเสียได้ว่าคนเราเกิดมาแล้วก็ต้องตายทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้จะเร็วหรือช้าเท่านั้น และแม่ก็มีอายุมากแล้วจึงได้พยายามทำใจให้เป็นปกติ รีบหาดอกไม้ธูปเทียนให้แม่บูชาพระเพื่อระลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัย แม่ก็ได้รับเอาดอกไม้ธูปเทียนพนมอยู่ในมือ แม่ยังรู้อยู่ทุกอย่างแต่ไม่สามารถจะเปล่งเป็นคำพูดออกมา

ได้จนถึงเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ของวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๑ แม่ของลูกก็ได้สิ้นลมหายใจต่อหน้า ด้วยอาการอันสงบท่ามกลางความเศร้าสลดเสียใจของลูก ภรรยา และหลาน ๆ ซึ่งภาพของแม่ที่หมดลมหายใจยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำของลูกอย่างแจ่มชัด

แม่จ๋า ลูกขอน้อมจิตปฏิญาณต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย และดวงวิญญาณของแม่จงเป็นพยานว่า ลูกจะตั้งหน้าประกอบแต่กรรมดีเพื่อเป็นกุศลผลีตอบสนองพระคุณ และความรักอันหาค่ามิได้ของแม่ แม่เป็นแม่พระองค์เดียวของลูก และด้วยดวงใจของลูกขอเทิดทูนคุณความดีของแม่ไปตราบชั่วชีวิต

ขอดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้วของแม่ที่รักยิ่งของลูกจงไปสู่สุคติ ณ สัมปรายภพโน้นเทอญ.

จากลูก

พันตำรวจตรี เผ่า เกสะวัฒนะ

๓ มิถุนายน ๒๕๑๓

คำนำผู้เขียน

ด้วย นายพริ้ม เกสะวัฒนะ และ พ.ต.ต. เผ่า เกสะวัฒนะ ได้ขอร้องให้อาตมาภาพคัดหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่อาตมาภาพได้เคยเขียนขึ้น เพื่อจัดพิมพ์แจกเป็นที่ระลึกในการจัดงานฌาปนกิจศพคุณแม่พริ้ง เกสะวัฒนะ ซึ่งเป็นมารดา อาตมาภาพได้พิจารณาเห็นว่าหนังสือเรื่อง "ศรัทธาที่สัมฤทธิผล" เป็นคำบรรยายเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของพลังไฟฟ้ากับพลังมนต์ และแนวทางให้เข้าใจถึงความหมายของเวทย์มนต์คาถา และปัจจัยอื่น ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเพื่อนำมาใช้บรรจุลงในวัตถุต่าง ๆ ให้เกิดพลังมนต์ขึ้นในวัตถุนั้น ๆ ทำให้เกิดเป็นวัตถุมงคลแก่ผู้ที่นำไปอธิฐาน ใช้ตามปรารถนาด้วยจิตต์ยึดมั่นได้สำเร็จผล ซึ่งนิยมเรียกกันว่า เครื่องลางและของขลัง

สิ่งเหล่านี้เป็นของเร้นลับ ซึ่งไม่มีใครจะพิสูจน์ได้ นอกจากพลังจิตต์ ที่ผู้ปฏิบัติแต่ละคนจะได้รับซึ่งไม่เหมือนกัน หนังสือเรื่องนี้อาตมาภาพได้พิมพ์แจกเป็นที่ระลึก ในงานพิธีวางศิลาฤกษ์พระอุโบสถวัดชัยศรีภูมิ จังหวัดเชียงใหม่แล้วครั้งหนึ่ง เห็นว่ามีประ

โยชน์แก่ผู้ที่สนใจค้นคว้าหาความรู้ เพื่อเป็นต้นทางที่จะนำไปสู่จุดปรารถนาของตนได้ ข้อความในหนังสือฉบับนี้ เป็นแต่เพียงคำอธิบายโดยสังเขปเท่านั้น หากผู้ใดสงสัยหรือสนใจที่จะหาความรู้ความเข้าใจโดยพิศดารถี่ถ้วนมากกว่านี้ โปรดติดต่อกับอาตมาภาพได้ทุกโอกาส.

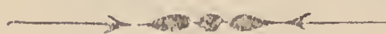
ภิกษุอนุวชิโร (เชื้อ หนูเพ็ชร์)
วัดธรรมาภิรตาราม (สะพานสูง)
บางซื่อ พระนคร

ศรัทธาที่สัมฤทธิผล

(ฉะบับสังเขป)

เขียนโดย

พระเชื้อ หนูเพ็ชร์ (อนุวชิโรภิกขุ)

เปรียบเทียบพลังไฟฟ้ากับพลังมนต์

๑. **พลังไฟฟ้า** ไม่สามารถแลเห็นด้วยตาได้

พลังมนต์ ไม่สามารถแลเห็นด้วยตาได้

๒. เครื่องวัดพลังไฟฟ้า เครื่องมือชื่อ "โวลท์มิเตอร์"

เครื่องวัดพลังยนต์ อำนาจจิต คือความเจตนา (เจตนา ก่อให้เกิดกรรม)

๓. จุดกำเหนิดของพลังไฟฟ้า เครื่องกำเหนิดไฟฟ้า

จุดกำเหนิดของพลังมนต์ บุคคลที่คุมจิตของตนให้ถึงขั้นสมาธิได้ ในขณะที่บริกรรมมนต์

๔. **ทางเดินของพลังไฟฟ้า** สายไฟฟ้า
ทางเดินของพลังมนต์ สายสิญจ์

ถ้าต้องการให้พลังไฟฟ้าเข้าสู่วัตถุใด ต้องเชื่อมวงด้วยสายไฟฟ้าจากเครื่องกำเหนิดไฟฟ้าเข้าสู่วัตถุนั้น

ถ้าต้องการให้พลังนนต์เข้าสู่วัตถุใด ต้องเชื่อมสายสิญจ์จากผู้คุมจิตของตนให้ถึงขั้นสมาธิได้ขณะที่บริกรรมมนต์เข้าสู่วัตถุนั้น

มนต์ หรือ คาถา คือ สิ่งเดียวกัน แปลว่าคำพูด **คำพูดมี ๒ อย่าง**

๑. **คำพูดธรรมดา คือ** คำพูดอย่างที่เราใช้พูดกันโดยทั่วไปอยู่ทุกวันนี้ ให้ผลคือกระทำให้ผู้พูดรู้เรื่องกันได้ ทำความเข้าใจกันได้ เป็นพวกกัน และร่วมงานกันได้ ฯลฯ

๒. **คำพูดแบบมนต์ หรือ คาถา คือ** คำพูดที่มีอำนาจพิเศษอยู่ในตัวของคำพูดนั้น ๆ เราเรียกอำนาจพิเศษนั้นว่า "อำนาจทิพย์บ้าง, อำนาจมนต์บ้าง, พลังทิพย์บ้าง, พลังมนต์บ้าง" แต่ทางพระเรียกว่า "กัมมัชรูป" พลังหรืออำนาจพิเศษนี้ มีหน้าที่คอยขับดันให้ความปรารถนาต่าง ๆ บังเกิดขึ้นแก่ผู้ที่พูดภาษามนต์ หรือ คาถาโดยเป็นอำนาจที่บรรดาลได้

ตัวอย่าง เช่น ชาวบ้านนิมนต์สงฆ์ไปเจริญพระพุทธมนต์ในพิธีต่าง ๆ ที่บ้านก็เพราะเจ้าของบ้านปรารถนาความพ้นโรค พ้นภัย และพ้นทุกข์ กับหวังเรียกร้องความสุขให้เข้าบ้านตามจิตมุ่งของผู้เป็นเจ้าของบ้าน และ เจ้าของพิธีนั้น ๆ โดยวังอำนาจพิเศษซึ่งเป็นของจริงไม่ใช่ของหลอกลวงอันมีอยู่ในภาษามนต์ ที่สงฆ์ผู้ถูกนิมนต์ไปเป็นผู้สวด หรือ เจริญให้ พระสงฆ์ท่านไม่ใช้ภาษาสวดเป็นภาษาคำพูดตามธรรมดาเลย จะต้องสวดเป็นภาษามนต์ซึ่งเราเรียก "สวดมนต์" เสมอ ๆ และทุกแห่งไป เพราะคำพูดแบบธรรมดากับคำพูดแบบมนต์ ให้ผลแตกต่างกันตามที่กล่าวมาแล้วนั้น

เหตุที่ทำให้เกิดการแลไม่เห็นมี ๓ ประการ

๑. แลไม่เห็นเพราะความไม่มีในของนั้น คือไม่มีในสิ่งที่เราะแลให้เห็นได้
๒. แลเห็นแล้วไม่รู้จักค่าของมัน จะเท่ากับแลไม่เห็นเหมือนกัน
๓. แลไม่เห็นแบบเส้นผมบังภูเขา คือ กลับแลเห็นแต่ภูเขาซึ่งเป็นส่วนที่ถูกบังส่วนตัวบัง คือ เส้นผมนั้นแลไม่เห็น ทั้งนี้เพราะอะไรขอท่านจงคิดเอาเองเถิด นับแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบันนี้ เราแลเห็นกันอยู่แล้วว่า

๑. ทหารจะไปรบ ต้องเดินขบวนสวนสนาม และรับการประพรมน้ำพระพุทธมนต์
๒. ทำบุญขึ้นบ้านใหม่ โกนจุก วิวาห์ ตลอดจนการตายของบุคคลจะมีการทำบุญ และนิมนต์สงฆ์ไปเจริญพระพุทธมนต์
๓. วัตถุต่าง ๆ ที่ผู้จัดกระทำขึ้นด้วยสรรพว่านยา (พืชและแร่ธาตุทุกชนิด) อักขระและเลขยันต์แล้วบรรจุไว้ด้วยพลังของพระพุทธมนต์ โดยผู้ที่คุมจิตของตนให้ถึงขั้นสมาธิได้ในขณะที่บริกรรมพระพุทธมนต์บทต่างๆ เพื่อการบรรจุวัตถุนั้นๆ ให้เป็นเครื่องลางของขลัง ย่อมให้ผลแก่ผู้ที่นำติดตัวเพื่อใช้ และบรรดาลผลได้ตามความปรารถนาของผู้ที่ใช้จะอธิษฐานเอาเอง

ทุกวันนี้เรารู้กันว่าประเทศชาติเจริญ และรู้ด้วยว่าการศึกษาทำให้ประเทศชาติเจริญ **ความเจริญของประเทศชาติ เป็นผลการศึกษาทำให้ประเทศชาติเจริญเป็นเหตุ** ส่วนก่อเหตุ คือสิ่งที่ทำให้เกิดการศึกษาก็คือ สิ่งที่มีคุณแก่โลก ๕ อย่าง ดังนี้

๑. **สรรพว่านยา** (พืชและแร่ธาตุทุกชนิด) ทำให้เกิดการศึกษาคือ ได้รู้จักการแปรรูปจากธรรมชาติให้เป็นบ้านไม้ ตึก เครื่องประดับบ้าน อาหาร และยารักษาโรค ฯลฯ

๒. **มนต์** (คำพูด) มนุษย์เกิดการศึกษาขึ้นนับแต่วันที่พูดได้เป็นต้นไป อย่างที่ลูกถามพ่อ ถามแม่ว่า สิ่งนั้นอะไร ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ มันจะไปที่ไหน เหล่านี้ก็คือการศึกษาทั้งสิ้น เพราะมนต์ (คำพูด) เป็นเหตุ และการศึกษาจะก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปจนถึงอวสานของชีวิตของคนที่พูดได้

๓. **อักขระ** (ตัวหนังสือ) จะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในโลกที่สร้างความเจริญให้แก่โลกโดยอ่านหนังสือไม่เป็น และคนที่อ่านหนังสือได้ เขียนหนังสือเป็นเท่านั้น จะขยับขยายการศึกษาของตนเองไปจนอวสานของชีวิต

๔. **เลข** ให้การศึกษาในด้านคำนวณต่าง ๆ พาให้มีความรู้สูงกว่าขั้นอ่านออกเขียนได้ จะบรรดาลผลในด้านของการประหยัดและรอดพ้นจากการถูกโกง

๕. **ยันต์** (เส้นทางเดินของจุด) เช่น แผนที่ ภาพต่างๆ แบบแปลน (ยันเรขา) ต่าง ๆ บรรดาลผลต่าง ๆ ได้ดังนี้

ก. เดินทางได้โดยไม่ผิดเส้นทาง อาศัยการดูแผนที่

ข. ได้รับความสดชื่น อาศัยการดูภาพต่าง ๆ

ค. รอดพ้นจากการถกเถียงโต้แย้งจากการปลูกสร้าง อาศัยการดูแบบแปลน (ยันเรขา) อักขระและยันต์ที่กล่าวมานี้เป็นอย่างธรรมดา ยังมีอักขระ และยันต์รูปพิเศษ ซึ่งใช้สำหรับการบรรจุพระพุทธมนต์ เพื่อให้เป็นเครื่องลางของขลังเท่านั้นจะได้กล่าวในโอกาสต่อไป

สทฺธีธ วิตฺตํ ปริสสุส เสฏฺฐํ ศรัทธา (ความเชื่อ) เป็นทรัพย์ประเสริฐสุดในโลก

สงฆ์ผู้สร้างเครื่องลางของขลัง เช่น พระเครื่อง ตะกรุด ผ้ายันต์ ฯลฯ สำหรับแจกจ่ายชาวบ้านผู้เลื่อมใสศรัทธาคือ (มีความเชื่อ) ไม่เป็นความผิดของสงฆ์ผู้นั้น ดังเช่น สงฆ์ชั้นอาวุโสกระทำการปลุกเสกเครื่องลางของขลัง,ในพิธีพุทธศตวรรษกลางพระนครเป็นต้นเพราะ

๑. เครื่องลางของขลังได้สร้างขึ้น ด้วยสิ่งที่มีคุณแก่โลก (สรรพว่านยา อักขระ เลข ยันต์ และมนต์) กับบรรจุด้วยพระพุทธมนต์แล้ว จึงไม่เป็นสิ่งหลอกลวง จะเป็นสิ่งที่สร้างความเป็นมงคลให้แก่ผู้ที่บูชาทุกคนไป (ปูชา จ บูชนียานํ เอตมฺมํคลมุตฺตมํ แปลว่า การบูชา วัตถุและบุคคลที่ควรบูชา ถือว่าเป็นมงคลสูงสุด)

๒. สงฆ์ เป็นผู้อยู่ในฐานะที่ชาวบ้านต้องเลี้ยง ดังจะได้ยินอยู่เสมอจากชาวบ้านที่พูดกันว่า "วันนี้จะทำบุญเลี้ยงพระ" ดังนั้นสงฆ์ที่ดี แท้จริง จึงต้องคิดหาทางตอบสนองชาวบ้านด้วยการให้ปั่นสิ่งที่เป็นมงคล (เครื่องลางของขลัง) บ้าง สอนธรรมบ้าง ช่วยเหลือในการประกอบพิธีมงคลต่างๆบ้าง ตามแต่ความรู้ความสามารถของสงฆ์แต่ละรูปซึ่งมีอยู่แล้วไม่เหมือนกัน นับว่าเป็นการสืบเนื่องประเพณีของชาวพุทธซึ่งมีมาแล้วในอดีต

๓. เครื่องลาง ของขลัง เป็นเครื่องโน้มเหนี่ยวจิตใจของบุคคลที่ได้รับไป ให้น้อมใจระลึกถึงบารมีของพระพุทธองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และจะได้กระทำการนำตนให้เข้าสู่ธรรม เป็นส่วนกลับของคำว่า "โยธมฺมํ ปสฺสติ โสมํปสฺสติ แปลว่า "ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรา" ซึ่งเป็นคำตรัสของพระพุทธองค์มาก่อน

๔. เครื่องลางของขลัง เปรียบเหมือนตะเกียงที่มีไส้พร้อมและน้ำมันอยู่เต็มแล้ว ย่อมช่วยให้ผู้ที่กระทำการจุดตะเกียงนั้นแล้วถือนำทางผ่าความมืดไปได้ คือช่วยเสริมกำลังใจให้แก่ผู้ที่กำลังตกอยู่ในห้วงทุกข์ และบรรดาลความสำเร็จ ความสุขให้ได้ด้วยฤทธิ์อธิษฐานของตนเอง

๕. พุทธศาสตร์ กับ ไสยศาสตร์ ในกระแสร์ของโลกแล้ว ไม่สามารถจะแยกออกจากกันได้ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการประกอบพิธีมงคลต่าง ๆ ของชาวพุทธ คือมี **สงฆ์เจริญพระพุทธมนต์** เป็นพุทธศาสตร์ สงฆ์จับด้ายสายสิญจ์ ซึ่งเชื่อมโยงไปที่บาตร์น้ำมนต์บ้าง โยงล้อมบ้าน หรือโรงพิธีต่าง ๆ เป็นไสยศาสตร์ เชิญสังเกตุได้จากพิธีมงคลของชาวพุทธทุกหนทุกแห่งเช่นขึ้นบ้านใหม่ วิวาห์ โกนจุก เป็นต้น (จะเขียนต่อในโอกาสหน้า)

ผู้ที่นับถือและนิยมการใช้เครื่องลางของขลัง ไม่ได้ชื่อว่างมงายเพราะ

๑. เครื่องลางของขลัง เป็นเครื่องส่งเสริมพระพุทธ-ศาสนา โดยกระทำให้ผู้ที่ใช้ระลึกถึงพระบารมีของพระพุทธองค์ก่อนแล้วจะได้นำตนเข้าปฏิบัติธรรม

๒. เครื่องลางของขลัง เป็นเครื่องปลดทุกข์และเสริมสร้างความเป็นศิริมงคลให้กับผู้ที่ใช้ เพราะมีอำนาจบรรดาลได้ของพระพุทธมนต์ที่บรรจุไว้โดยอาศัยอำนาจจิตของผู้ใช้เป็นเครื่องรับ จะเกิดจากฤทธิ์อธิษฐานของตนเอง (จิตที่เจตนา) เพราะเจตนาก่อให้เกิดกรรม

๓. เครื่องลางของขลัง เป็นมรดกตกทอดของบรรพบุรุษ ซึ่งเคยได้สร้างทำกันมาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อประโยชน์ของตนเอง และลูกหลาน (มีแสดงในพิพิธภัณฑ์หลายสมัย)

๔. เครื่องลางของขลัง เป็นเครื่องกระทำให้สงฆ์รอดพ้นจากคำว่า "งมงาย" เพราะสงฆ์ต้องกราบไหว้สิ่งที่ก่อด้วยอิฐปูนบ้าง หล่อด้วยโลหะบ้าง (พระพุทธรูป) และสงฆ์ทุกรูปต้องสวดมนต์ทั้งในพิธีมงคลต่างๆ และในอุโบสถขณะที่กระทำพิธีสังฆกรรมตามวัดของตน (จะเขียนต่อในโอกาสหน้า)

ความจริงมีอยู่ว่า "ความรู้ทั้งหลายในโลกให้ตายแล้วเกิดใหม่ก็เรียนได้ ไม่สิ้นสุด ถ้าเรียนสิ่งไหนจะต้องมีความรู้สิ่งนั้น และควรต้องยอมโง่กับสิ่งที่ตนไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน" หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าพลังมนต์หรืออำนาจมนต์เป็นอำนาจทิพย์บรรดาลได้นั้น มีปรากฏอยู่มากมายในพระไตรปิฎก แม้พระพุทธองค์ก็ยังทรงได้ใช้ให้เกิดประโยชน์มาแล้วดังเช่น

๑. ที่แควันพาราณสี ได้ทรงกระทำติโรภาพปาฏิหาริย์ คือกระทำฤทธิ์กำบังไม่ให้พระยศเถระ กับบิดาแลเห็นกัน

๒. ที่ตำบลเสนานิคมแคว้นมคธ ทรงกระทำปาฏิหาริย์บังควัน และปาฏิหาริย์เปลวเพลิงเพื่อปราบนาคร้าย จนจับนาคร้ายใส่บาตร์มาให้อุรุเวรกัสสปะดูเล่นได้ จากนั้นยังทรงแสดงการแหวกน้ำเดินจงกลม เหาะ บรรดาลแสงสว่างสีต่าง ๆ ขึ้นในบริเวณที่ประทับในราตรีกาลตลอด ๓ ยาม กับได้ทรงใช้ฤทธิ์อธิษฐานบรรดาลให้พวกชฏิลผ่าฟืนไม่แตกก่อไฟไม่ติด ทั้งยังทรงใช้ทิพย์จักษุญาณ ปรจิตตวิชชาญาณ ปฏิสัมภิทาญาณต่าง ๆ แก่พาวรีพราหมณ์กับพวกบริวารได้อีกหลายอย่าง ท่านผู้ศึกษาในพระไตรปิฎกถึงขั้นแล้วจะพบและทราบ แล้วหายสัยสงทันที

๑. ที่เวสาลีนคร ก็ได้ทรงกระทำการปราบล้างโรคห่าระบาดด้วยน้ำพระพุทธมนต์ พระคิริมานนท์หายอาพาธจากการฟังพระคาถา (สัญญา ๑๐) ที่พระพุทธองค์ตรัสสั่งให้พระอานนท์ไปแสดงโปรด ถ้าสัยสงให้ดูเรื่องสัญญา ๑๐ ใน "คิริมานนท์สูตร" จะหายสัยสงทันที

วัตถุต่างๆที่บรรจุไว้ด้วยพระพุทธมนต์แล้ววัตถุนั้นจะกลายเป็นเครื่องลางของขลัง ซึ่งสร้างความเป็นศิริมงคลให้แก่ผู้ที่นำไปใช้หรือบูชา เพราะมีอำนาจที่บรรดาลได้อยู่ในวัตถุนั้นแล้ว ถ้าสงสัยขอให้ศึกษาดูจากมงคลสูตร ท่านจะหายสงสัยทันที

ศรัทธา (ความเชื่อ) คือ ความหวังผลได้อันเกิดจากการปฏิบัติของตน ความเชื่อหรือศรัทธานี้แยกได้เป็น ๒ สถานดังนี้

๑. **ความเชื่อตามเหตุผล** เป็นความเชื่ออย่างปกติธรรมดา ซึ่งไม่นอกเหนือไปจากกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ อันเกิดจากการปฏิบัติต่าง ๆ อาทิเช่น การทดลองต่างๆ ในด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งต้องอาศัยหลักเกณฑ์แห่งความเป็นจริงในทางทฤษฎี สูตร เครื่องมือ และรู้เห็นกันได้ด้วยหูด้วยตา ความเชื่อในข้อนี้ให้ผลในทางด้านวัตถุต่าง ๆ และเจริญหมุนเวียนไปตามเกณฑ์กาลของยุค ย่อมเสื่อมสลายหรือเปลี่ยนแปลงได้

๒. **ความเชื่อมั่นโดยการยึดมั่นอันเกิดจากพลังใจ** ไม่อาศัยเหตุผล เป็นความเชื่อมั่นอันเกิดจากอำนาจจิตต์ ที่ก่อให้เกิดพลัง ซึ่งจะบรรดาลให้เป็นไปต่างๆ ได้ อาทิเช่น ความเชื่อในพระพุทธคุณ และพระคาถาบทต่าง ๆ และเครื่องลางของขลัง ซึ่งความเชื่อมั่นประเภทหลังนี้ เป็นความเชื่อมั่นที่ไม่ขึ้นกับกฎของธรรมชาติ (ไร้เหตุผล) ความเชื่อมั่นนี้พาให้เกิดกำลังใจหรืออำนาจจิตต์ขึ้น และอำนาจจิตต์เหล่านี้จะก่อให้เกิดเป็น อิทธิพล อิทธิฤทธิ์ หรือเป็นปาฏิหาริย์ได้ โดยเป็นทั้งอำนาจรับและอำนาจบันดาลผลได้ ดังเช่น

การใช้พระคาถาเป็นบทบริกรรม เพื่อปลุกเสกดอกไม้ให้เป็นแมลงบ้าง เสกเนื้อหรือหนังสัตว์เข้าท้องบุคคลบ้าง (คุณเนื้อคุณหนัง) หรือการรวมกันของบุคคลส่วนมากสวดมนต์อ้อนวอนพระเจ้า เพื่อขอให้ดลบันดาลความสุขปลดเปลื้องความทุกข์ อย่างที่ชาวศาสนาหรือลัทธิอื่น ๆ กระทำกัน การกระทำดังนี้หาได้อาศัยเหตุผลแต่เป็นการรวมพลังใจกันขึ้นให้แข็งแกร่ง และปรากฏว่า ได้ผลตามความปรารถนาเหมือนกัน

การที่มีโยคีบางพวกในอินเดีย สามารถดื่มน้ำกรดอย่างแรงนอนให้รถบดถนนทับ ฝังตัวทั้งเป็นแต่ไม่ตาย นอนหลับได้บนปลายตะปูที่ตอกหงายไว้บนแผ่นกระดานเต็มแผ่น และส่งกระแสร์จิตต์สกดบังคับบุคคลอื่นที่ถูกสกดได้ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจริงทั้งนั้น เกิดจากความเชื่อมั่น ข้อ ๒ นี้ ในทางพุทธศาสนาก็มีกล่าวอ้างไว้เหมือนกันดังปรากฏอยู่แล้วในพระไตรปิฎก

สรุปผลแล้ว สิ่งที่ได้รับอันเกิดจากความเชื่อมั่นทั้งสองประการ ต่างก็ให้ผลดีด้วยกันทั้งสองอย่าง แต่สำหรับความเชื่อมั่นอันเกิด

จากเหตุผล คือ ข้อ ๑ นั้น ย่อมมีวันสูญสลายหรือเปลี่ยนแปลงไม่คงที่ ส่วนความเชื่อมั่นอันเกิดจากการยึดมั่นของพลังจิตต์ในตนเองย่อมไม่เปลี่ยนแปลงหรือสูญสลายไปได้โดยง่าย สมดังพุทธภาษิตของององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทานไว้ว่า สทฺธีธ วิตฺตํ ปริสสฺส เสฏฺฐํ แปลว่า ความเชื่อโดยจิตต์ยึดมั่นเป็นทรัพย์ประเสริฐสุดในโลก.

คติ

อยากดี	อย่าอวดดี
อยากมั่งมี	อย่าโลภนัก
อยากสูงศักดิ์	อย่ายกตน
อยากเป็นคน	อย่าดัดจริต
อยากมีฤทธิ์	อย่าริษยา
อยากมียศ	อย่าเย่อหยิ่ง
อยากพบความจริง	อย่าทิ้งพระ

ท่านผู้สนใจ หากยังมีความสงสัยเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวมาแล้วนี้ ขอเชิญไต่ถามได้ด้วยตนเอง.

ผลได้ ๓ ประการ

สำหรับผู้ที่มีจิตต์ยึดมั่น ในอำนาจของคุณพระศรีรัตนตรัย จะได้รับคือ

ก. ได้รับการคุ้มกันจากอุปัทวันตราย

ข. ได้ความเป็นมงคลโชคลาภ ความสุข ความเจริญ ความเมตตากรุณาจากบุคคลทั่วไป ที่ตนพบเห็นโดยบังเอิญบ้าง โดยเจตนาบ้าง

ค. ได้รับความสำเร็จสมความปรารถนา จากการอธิฐาน ของตนเอง

“ปูชา จ ปูชนียานํ เอตมฺมํคลมุตฺตมํ” การบูชาวัตถุและบุคคลที่ควรบูชา ได้รับมงคลสูงสุด

หมายเหตุ วัตถุที่ควรแก่บูชานั้น ย่อมหมายถึงวัตถุที่ได้บรรจุกับมัชรูปแล้ว (คือพลังของพระพุทธมนต์บทต่างๆ ด้วยความเจตนาของผู้สร้างโดยหวังผลในทางคุณภาพเป็นเหตุ) ไม่ใช่วัตถุทั่วๆ ไป เช่น ก้อนอิฐ ดอกไม้ จอมปลวก ภูเขา เป็นต้น

ท่านทั้งหลายโปรดอย่าลืมว่า ศาสตร์ทุก ๆ ศาสตร์ ย่อมไม่เป็นสิ่งหลอกลวง ศาสตร์ทั้งหลายย่อมเป็นสิ่งควรศึกษา ของผู้หวังหาความรู้ได้ทุกศาสตร์ไป ถ้าเรียนเรื่องใดก็รู้เรื่องนั้น เรียนมากก็รู้มาก เรียนน้อยก็รู้น้อย ไม่เรียนไม่รู้เลย ผู้ไม่ประมาทย่อมไม่พูด

เป็นเชิงรู้ในสิ่งที่ตนไม่รู้ เพราะตนไม่ได้เรียนมา ชาวโลกเขาจะตำหนิว่า "โง่แล้วอวดฉลาด"

วิธีอธิฐานของที่ได้บรรจุพลังพระพุทธมนต์เข้าไว้แล้ว เพื่อให้ได้ผลของความบันดาลได้ ให้กระทำดังนี้

ถือของไว้ในอุ้งมือที่พนม แล้วให้ว่านะโม ๓ จบก่อน ให้น้อมจิตต์ระลึกในใจว่าขอให้อำนาจ ความขลังความศักดิ์สิทธิ์ของคุณพระศรีรัตนตรัย และอำนาจความขลังความศักดิ์สิทธิ์ ของสรรพว่านยา พระมนตรา อักขระ และเลขยันต์ ตลอดจนอำนาจความขลังความศักดิ์สิทธิ์ ของสรรพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั่วพิภพ บันดาลให้โรคภัยทั้งหลาย อุบาทว์ เสนียด และอาถรรพ์ภัยทั้งหลายที่สิงสู่อยู่ในกาย อันตรายสูญสิ้นไปและ... ....
(ให้ระลึกเอาตามความปรารถนา)........... ....
เสร็จแล้วให้ว่า สิทธะมัตถุ สิทธะมัตถุ สิทธะมัตถุ อิทังพลัง เอตัสมิงระตะนัตตะ ยัสมิง สัมปสาทะ นะเจตะโส ฯ แล้วให้ยกมือจบหน้าผาก เป็นอันเสร็จพิธีการอธิฐานของเพียงแค่นี้.

การอธิฐาน–สร้างเจตนา
เจตนา–สร้างกรรม
กรรม–มีแรงเป็นเครื่องบันดาลผล
(มโนมยิทธิ)

พิมพ์ ร.พ. กิจกาญจน์ 12 ถนนพระอาทิตย์ พระนคร โทร. 816853
นายบุญส่ง จันทร์แก้ว ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2513